

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

- a) A. S.,
 - b) O.S.,
 - c) nezletilý Y. S.,
 - d) nezletilá M. S.,
- nezletilí žalobci c) a d) zastoupeni zákonnou zástupkyní matkou –
žalobkyní b),
všichni státní příslušnost Ukrajina,
všichni t. č. v Pobytovém středisku Havířov, sídlem 735 64 Havířov,
Na Kopci 5/269, zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou
sídlím 737 01 Český Těšín, Masarykovy sady 76/18

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR,
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2019 č. j. OAM-836/ZA-ZA11-
VL16-2018 a č. j. OAM-835/ZA-ZA11-VL16-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného podali žalobci v zákonné lhůtě žalobu. Žalobce a) podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019 č. j. OAM-836/ZA-ZA11-VL16-2018. Řízení je vedeno pod sp. zn. 63 Az 16/2019. Žalobkyně b) – manželka žalobce a) a nezletilí žalobci c) a d) podali žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019 č. j. OAM-835/ZA-ZA11-VL16-2018. Řízení bylo vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 63 Az 17/2019. Usnesením ze dne 28. 3. 2019 č. j. 63 Az 16/2019-24 byly věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 63 Az 16/2019 a sp. zn. 63 Az 17/2019 spojeny ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní bude vedena věc sp. zn. 63 Az 16/2019.
3. Žalobci vyslovili přesvědčení, že jsou v jejich případě splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to minimálně ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Konstatovali, že za vážnou újmu se přitom mimo jiné považuje podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Uvedli, že žalovaný při posuzování, zda jim hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, aplikoval, konkrétně ve vztahu k žalobkyni b) a nezletilým žalobcům c) a d) tzv. třístupňový test, a to v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008-68 ze dne 13. 3. 2019 a dovodil, že třetí podmínka, kterou je nutno zkoumat ve vztahu k ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tj. otázka, zdali žalobcům hrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí, není v jejich případě splněna. Namítali, že tento závěr žalovaného je nesprávný. Zdůraznili, že pocházejí z Krasnogorovky v Doněcké oblasti, tj. jedné ze dvou oblastí Ukrajiny, kde probíhá ozbrojený konflikt. Z Informace OAMP, Ukrajina: Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 14. 9. 2018 plyne, že situace v této části Ukrajiny je nadále napjatá, na linii dotyku dochází k častému propuknutí bojů. Zdůraznili, že v řízení bylo prokázáno, že ozbrojený konflikt probíhá v regionu, ve kterém skutečně pobývali. Mají za to, že v jejich případě je splněna podmínka dostatečné míry individualizace, neboť vedle toho, že ozbrojený konflikt probíhá v regionu, ve kterém žili, nemohli nalézt účinnou ochranu v jiné části Ukrajiny. Neztotožnili se se závěry žalovaného, že měli možnost se usadit v jakékoli části Ukrajiny nezasažené konfliktem. Poznamenali, že z odůvodnění těchto závěrů v napadených rozhodnutích totiž vyplývá, že se žalovaný spokojil pouze s konstatováním, zda možnost přestěhovat se do jiné části Ukrajiny je dána čistě hypoteticky (formálně). Z argumentů žalovaného nelze ani v náznaku dovodit, zda by jejich případná snaha o přestěhování do jiné části Ukrajiny, mohla vést k nalezení skutečně „účinné ochrany“. Namítali, že nikoliv, přičemž v průběhu správního řízení podrobně popsali, že o nalezení ochrany v jiné části Ukrajiny se pokoušeli, a to opakovaně, avšak setkali se

s diskriminačním přístupem, ať už jde o potíže při pronájmu bytu, získáním práce nebo problémy nezletilého žalobce c) ve škole. Žalobce a) zmínil, že se k němu místní chovali „jako k separatistovi“. Z toho důvodu nevidí jako reálné a možné, že by v jiné části Ukrajiny našli nové, bezpečné zázemí pro svou rodinu, kterou vedle žalobců a) a b) tvoří také jejich nezletilé děti. Namítali, že si žalovaný neobstaral dostatek informací k tomu, aby mohl relevantně posoudit, zda možnost nalezení ochrany v jiné části Ukrajiny je fakticky dostupná, a zda lze tedy hovořit o skutečně „účinné“ ochraně, nikoli o ochraně pouze hypotetické. V tomto směru považují skutkový stav zjištěný žalovaným za nedostačující.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že nepopírá existenci ozbrojeného konfliktu na východě země. Ve zbytku ukrajinského území je bezpečnostní situace klidná, přičemž neexistuje žádná objektivní překážka, která by žalobcům bránila ve využití tzv. institutu vnitřního přesídlení. Ze shromážděných zpráv plyne, že ukrajinská ústava a zákony zaručují občanům svobodu vnitřního pohybu, emigrace a návratu do vlasti. Ztížená možnost nalézt si zaměstnání, nedostatek finančních prostředků, či ztížené možnosti ubytování, nemohou být bez dalšího důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Pouhé snížení životního standardu nebo zhoršení ekonomického postavení žalobců, nemusí být dostatečné pro to, aby alternativa vnitřního přesídlení již nepřicházela v úvahu. Místní podmínky v cílové zemi musí být takové, aby žalobci mohli vést relativně normální běžný život s ohledem na celkové poměry v zemi původu. Zdůraznil, že žalobci nejsou bez rodinných příslušníků na Ukrajině. Žije tam babička žalobkyně b), rodiče žalobce a), bratr žalobce a) a mají možnost využít i síť sociálních programů jako vnitřně přesídlené osoby, čehož již i v minulosti částečně využili v obci Silidovo, nacházející se pod kontrolou kyjevské vlády a za využití institutu vnitřního přesídlení se tam se svou rodinou v minulosti žalobce usídlil a dle názoru žalovaného jej tak do Krasnogorovky v Doněcku proto ani nic nenutí se vrátit. Žalovaný podotkl, že dle zákona o azylu a v návaznosti na ustálenou judikaturu soudu tedy vyhodnotil, zda je možné v případě žalobců aplikovat na jejich individuálním základě možnost vnitřního přesídlení a vyhodnotil, zda tato možnost je faktická, přiměřená a zda mají možnost vést normální život, i když se sníženým standardem, tak jako většina obyvatel Ukrajiny v době zhoršené ekonomické situace v návaznosti na konflikt v jihovýchodní části země. Připomenul, že dle shromážděných informací mají vnitřně vysídlené osoby možnost využít vládou podporované sociální programy, které jsou právě určeny k pomoci vnitřně přesídlenému obyvatelstvu. Zákon poskytuje všeobecný rámec pro poskytnutí ochrany vnitřně přesídleným osobám, mimo jiné přístup k základním právům, poskytování ochrany proti diskriminaci a nucenému navrácení a zajištění pomoci v případě dobrovolného návratu a zároveň zajišťuje i zjednodušení přístup k sociálním a ekonomickým službám. Žalobce a) je práce schopnou osobou, která je schopna se postarat o sebe i rodinu. Nejedná se o osobu zranitelnou, tedy v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním. Po návratu do vlasti by se žalobci neocitli v situaci nikterak se odlišující od většiny ukrajinských občanů, kteří se rozhodli přestěhovat do stabilnějších regionů. Ekonomické potíže i potíže s hledáním bydlení, tak, jak je žalobci popsali, nelze považovat za prokázání dostatečné míry individualizace jim hrozícího svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně b) ve vztahu ke své osobě a nezletilým dětem hovořila pouze o pocitech z nepřijetí ze strany ostatních občanů. Kromě slovních poznámek se nestala terčem jakýchkoli fyzických útoků ze strany těchto

osob, a už vůbec ne ze strany ukrajinských státních orgánů či bezpečnostních složek, na něž se navíc ohledně těchto údajných problémů nikdy neobrátila s žádostí o pomoc. Kromě konzultace s učitelkou ve škole, jež jak sama uvedla, přinesla pozitivní změnu, k řešení svých případných problémů v zemi původu, právní prostředky, které jí a nezletilým dětem dává země jejich původu k dispozici, nevyužila a raději s rodinou vycestovala z vlasti. Žalovaný poukázal také na to, že z informací o zemi původu vyplývá, že oficiální vláda Ukrajiny na území jí kontrolovaném dbá na ochranu a dodržování lidských práv a svobod vnitřně vysídlených osob. Zmínil také to, že již v 15 členských zemích Evropské unie, včetně České republiky, které vedou svůj národní seznam bezpečných zemí původů, byla Ukrajina již v několika z nich uznána za bezpečnou zemi původu.

5. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
6. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
7. Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostmi žalobců ze dne 30. 9. 2018. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v rámci pohovorů k této žádosti žalobci uvedli, že jsou státními občany Ukrajiny, ukrajinské národnosti. Nemají žádné politické přesvědčení a politicky se nikdy neangažovali. Na Ukrajině bydleli naposledy ve městě Krasnogorovka v Doněcké oblasti. Z vlasti odcestovali v srpnu 2018 autem do Dněpropetrovska. Odtud pokračovali vlakem do města Lvov a následně jeli mikrobusem přímo do České republiky. Zde přicestovali 30. 8. 2018. O udělení mezinárodní ochrany ještě nikdy nikde nežádali. Zdravotně jsou zcela v pořádku. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany označili existenci válečného konfliktu na Ukrajině a okolnost, že v době, kdy žili v jiných částech Ukrajiny, dostalo se jim špatného zacházení, neboť je tam nazývali separatisty. Když k nim v červenci roku 2014 přišla vojska DNR, tak v té době ještě netušili, že vypukne válka. Žalobce a) odvezl rodinu k moři do města Urzuv. Tam strávili dva týdny a doufali, že vše přechkají. Následně se dovídali, že už půlka města je zničená. Proto se domů již nevraceli, ale odjeli do Kurachovky v Doněcké oblasti, kde zatím válka nebyla. V opuštěném domě je tam nechali bydlet příbuzní. V Kurachovce pobývali asi tři týdny. Pak se vrátili domů do Krasnogorovky. V říjnu 2014, v době, kdy se tam silně střílelo, usoudili, že už dále v daném místě zůstat nemohou. V říjnu roku 2014 odjeli do dalšího města do Chersonské oblasti k babičce žalobkyně, která tam žije na vesnici. Následně odjeli v listopadu 2014 do Poltav a tam pobývali až do 1. 6. 2015. Bydlení v Poltavě jim zařídila jejich známá. Žalobce a) si tam našel práci. Žalobkyně b) v té době byla těhotná. Synovy potíže v poltavské škole žalobkyně b) nijak neřešila, přesvědčovala syna, aby si toho nevšímal. Učitelce o problémech syna neřekla. V Poltavě pobývali až do 1. 6. 2015, kdy se opět vrátili do Krasnogorovky. Krátce po jejich návratu se opět začalo střílet. Narychlo pak odjeli autem do obce Selidovo v Doněcké oblasti, kde zůstali až do června 2018. Nejprve bydleli u bratra žalobce a), později si pronajali byt. Žalobce a) pracoval. S pronájmem bytu měli problémy. Byty byly ve špatném stavu. Po příjezdu do obce Selidovo se obrátili na sociální službu s cílem získat status vnitřních přesídlenců, jimž se obvykle dává pomoc. Peníze se mohou použít např. na pronájem bytu, což byl i jejich případ. Také nezletilá

dcera byla zaregistrována jako vnitřně přesídlená a i pro ni dostali finanční pomoc. Obdrželi pomoc také od české organizace „Člověk v tísni“. Příspěvky jako vnitřně přesídlené osoby dostávali měsíčně asi od září roku 2015 do doby, než odjeli ze Selidova, tedy asi do měsíce června roku 2018. Každých 6 měsíců museli prokazovat, že skutečně v Selidovu bydlí. Rodina dostávala příspěvky na vnitřně přesídlené osoby pouze na dvě děti. Žalobkyně b) v Selidovu nepracovala, neboť dcera byla neustále nemocná a musela o ni pečovat. Místním v Selidovu se moc nelíbilo, že tam přijelo tolik přistěhovalců, v obchodech byly fronty, také na sociální službě. Často zaslechli různé poznámky. Žalobkyně se setkala s nevraživostí vůči nezletilému dítěti. Nějakému muži na ulici se nelíbilo, že syn měl kalhoty s černým, bílým a červeným pruhem. S velmi nazlobeným výrazem řekl, že je separatista. Tehdy se velmi bála, incident nijak neřešila. Také se stalo, že když se jednou syn v Selidovu vrátil ze školy, měl na bundě napsáno vulgární slovo. Žalobkyně o tom řekla učitelce, která pak slíbila, že s dětmi promluví. Nikdy více se nic takového nestalo. Mezi lidmi často slyšela různé poznámky o separatistech. Na dotaz správního orgánu, zda se nebáli vrátit do Krasnogorovky, žalobce a) odpověděl, že v současné době se tam moc nestřílí. Začala tam fungovat policie. Nefungují školky ani školy, lidé nemají kam chodit. Během pobytu v Krasnogorovce se žalobkyně b) v létě roku 2018 spojila s jednou starou známou, která žije v České republice. Ta jí nabídla, ať přijedou do České republiky a slíbili jí také přivýdělek. Po příjezdu žalobkyně b) zjistila, že nejde o práci uklízečky, ale že měla provádět masáže a být při nich oblečená jen ve spodním prádle. Takovou práci odmítla. Známa pak přestala brát telefony. Majitelka bytu, u níž v České republice po nějakou dobu bydleli, jim navrhla možnost požádat zde o mezinárodní ochranu. Na dotaz správního orgánu, zda by se žalobci mohli přestěhovat do jiné části Ukrajiny, když v těch předchozích místech nebyli spokojeni, žalobci a) a b) uvedli, že již žili v Chersonské i Poltavské oblasti a nemají, kam jinam by se zkusili přestěhovat. Na Zakarpatí by žít nemohli. Když jsou z Doněcké oblasti, nemá cenu stěhovat se někam v rámci ukrajinského území. Na dotaz, čeho se obávají v případě návratu do vlasti na území kontrolovaném tamní oficiální vládou, žalobci prohlásili, že se bojí o rodinu, že by děti ve škole měly zase problémy a byly by ve stresu.

8. Co se týká zjištění z pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s žalobci, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správních spisů.
9. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádostí žalobců o mezinárodní ochranu je jejich obava z válečného konfliktu probíhajícího na východě země a s ním související zhoršená bezpečnostní situace v místě jejich bydliště, obavy z nevraživosti kvůli svému původu, ale i ekonomické důvody spojované s problémy se zajištěním bydlení, a především pak legalizace jejich pobytu na území České republiky za účelem zajištění lepší budoucnosti dětem.
10. Součástí správních spisů jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Informaci MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 22. 5. 2018 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace MZV ČR, č. j. 107283/2016-LPTP, ze dne 25. 7. 2016, Informace MZV ČR, č. j. 110105/2014-LPTP, ze dne 1. 8. 2014 a Informace OAMP – Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 14. 9. 2018.

11. Žalobcům byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce a) toliko uvedl, že správní orgán by měl vzít v úvahu tu skutečnost, že situace zůstává stejná, konflikt je zakonzervovaný. Doložil Výnos prezidenta Ukrajiny ze dne 26. 11. 2018 a zákon Ukrajiny č. 2630-VIII z 26. 11. 2018 o zavedení válečného stavu na Ukrajině. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se žalobci nevyjadřovali.
12. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal žalovaný správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci netvrdili nic, čím by zprávy o zemi původu obsažené ve správním spise ve vztahu k jejich tvrzením uplatněným v průběhu správního řízení, vyvracely.
13. Krajský soud podotýká, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody ze zákonem striktně vymezených důvodů, nalézt ochranu v jiné zemi. V žádném případě nelze tohoto specifického prostředku využít k legalizaci pobytu v zemi, kterou si žadatel vybral pro svůj další život.
14. Co se týče neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, krajský soud uvádí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není schopen z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona dle odst. 2 písm. b) považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
15. Dle názoru soudu správní orgán posoudil individuální situaci žalobců na základě tvrzení žalobců a) a b), které konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
16. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany zabýval všemi žalobci a) a b) tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že žalobci a) a b) ve vlasti neměli žádné problémy s ukrajinskými státními orgány a bezpečnostními složkami. Žalovaný se zabýval rovněž situací žalobců po přesídlení. Soud má za to, že žalobci si po přesídlení byli schopni vybudovat určité zázemí, spočívající v ubytování a práci a ve svých výpovědích nezmínili jakékoliv vážné problémy se státními orgány. Obecně uváděné předsudky spoluobčanů vůči osobám vnitřně přesídleným za dostatečný důvod pro udělení doplňkové ochrany

považovat nelze. Přestěhování v rámci země původu představuje „možnost vnitřní ochrany“, kterou jsou žadatelé o azyl povinni využít před vyhledáním ochrany v jiném státě. Tento přístup odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 40/2009-74). Soud dospěl k závěru, že žalovaný se nedopustil žádného zásadního pochybení při posouzení možnosti žalobců využít vnitřní ochranu v jiné části Ukrajiny, kde válečné střety neprobíhají. Obtížná situace na trhu práce, případná absence rodinného zázemí či obtíže při získání adekvátního bydlení, nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Je nutno připomenout možnost pomoci, která je vnitřně přesídleným osobám na Ukrajině poskytována, čehož také žalobci využili a mohou tak učinit i v případě návratu do země původu. Okolnost, že žalobci jsou rodinou s nezletilými dětmi, není sama o sobě z pohledu možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny nijak výjimečná. Žalobci nikdy netvrdili, že by právě v souvislosti s tím, že jsou rodinou s nezletilými dětmi, jim snad byla pomoc ze strany státních orgánů v rámci pomoci vnitřně přesídleným osobám, odírána. Soud souhlasí s žalovaným, že z informací, jak jsou specifikovány v napadených rozhodnutích ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině a pomoci vnitřně přesídleným osobám, lze učinit závěr, že na území kontrolovaném oficiální vládou Ukrajiny, tato dbá na ochranu a dodržování lidských práv a svobod vnitřně vysídlených osob. Po návratu do vlasti by se žalobci neocitli jako rodina s nezletilými dětmi v situaci se odlišující od ostatních ukrajinských občanů, kteří se rozhodli přestěhovat do stabilnějších regionů. Případné vycestování žalobců při zohlednění informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobci a) a b) nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Závěr žalovaného, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, je správný.

17. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 1 s.ř.s.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci úspěch neměli a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18.06.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje